

Kázání 13.7.2014

Matúš 13, 3-9.18-23

Drahí bratia a sestry,

podobenstvo, ktoré pripadá na dnešnú nedeľu je nám určite doverne známe – ide rozsievateľ a v nádeji seje semeno a to padá na roznu podu – a podľa toho potom závisí aj výsledok tej sejby.

Keď som tak uvažovala o tom podobenstve, uvedomila som si, že nás vedie dvoma smermi. Je pre nás dnes takou príležitosťou k zastaveniu a takému bilancovaniu a tým i k vďačnosti za to, čo sme doposiaľ od Boha prijali v tej Jeho sejbe, na čom z Jeho milosti sme smeli mať účasť ale zároveň je to chvíľa akoby nového rozšírenia horizontu a nového povzbudenie i zmocnenie k uchopeniu nových úloh, ktoré má Boh pripravené pre svoju Cirkve a pre tento náš zbor a pre každého z nás zvlášť..

Kolko semienok sme rozosiali? Kolko hodín, dní, týždňov, mesiacov... rôznych zápasov, modlitieb, práce, povzbudzovania, hľadania, často bolestivého a zároveň radostného duchovného formovania a budovania, - kolko rokov rozsievania rôznym spôsobom, na ktorom každý jeden z vás má svoj neoddeliteľný podiel, bez ktorého by dnes nebolo to, čo tu je... kolko rokov rozsievania, ale určite aj vyrovnávania sa s nezdarom, s neúrodou, boja s malomyselnosťou, bezradnosťou, či beznádejou a zápasu o istotu, že tá moja námaha má nejaký zmysel.

My ľudia totiž máme sklon ku tomu, že viac vidíme všetky tie zrnká, ktoré vyšli nazmar a často prehliadame tie, ktoré zapustili korene a pomaly, ale isto rastú. Preto, ja som veľmi vďačná, za toto dnešné evangelium, za toto Ježišovo poslanstvo, ktorým nás oslovuje a ktoré je pre nás obrovským povzbudením, aby sme pri tom bilancovaní neplakali pre zrnká, ktoré sa doposiaľ neujali, a aby sme v tom svojom nádhernom a pre tento svet tak potrebnom poslaní nezahorkli a nenechali sa kvôli tomu znechutiť a pripraviť o to, čo Boh nám chce dať. Pretože to, že sa všetky zrnká neprijali, že mnohé naše úsilie vyšlo nazmar, mnohé z toho, o čo sme sa snažili nebolo pochopené a prijaté – to patrí k tomu, s tým máme počítať. – Ale, niektoré zrnká, a možno len zopár, sa prijali. A rastú. A rodia ovocie. Ovocie Ducha sv., ktoré je požehnaním pre toto miesto a životom pre tento svet. A bez nich by tento svet nikdy nebol takým, akým je ...len vďaka nim je krajší, teplejší, radostnejší (oni prinášajú svetlo, teplo radosť do tohoto sveta a vďaka nim je iný...a pre tieto zrnká stojí za to obetovať sa, slúžiť, žiť i umierať)

A prv, než prijmem povzbudenie k tomu, možno by bolo vhodné, ak by sme na tomto mieste chvíľu zastavili pri tej otázke – Čo s tými skúsenosťami, keď je naša snaha, svedectvo, služba, či zvestovanie neúčinné? Keď sa ľudom v úprimnej viere a s láskou snažíme odkryť ten zdroj života – a oni ním pohrdajú... Určite nás to musí bolieť. A ja si myslím, že malo by nás to bolieť, lebo aj Boha to bolí, keď je Jeho láska zneuctená a človek ňou pohrdá... ale láska dáva slobodu, nič si nevynucuje.

Preto, aj keď nás to bolí, musíme byť trpezliví. A Pán Ježiš nám v tom chce pomôcť, a to aj zvesťou dnešného podobenstva – keď hovorí o srdci človeka jako o pôde, ktorá môže byť rôzna. A aby to zrno prinieslo úžitok, musí padnúť do zeme, ktorá je na sejbu pripravená.

Ale nie všetky ľudské srdcia sú v rovnaký čas pripravené prijať evanjelium, tú radostnú zvesť Ježiša Krista o novom živote. Každé ľudské srdce má svoj čas, kedy pôsobením Božej milosti zmäkne. A pôda je pripravená. Niektoré však – nezmäknú nikdy... A to je často dôvod, prečo je naša služba mnohokrát neúčinná. Lebo sejeme do nepripravenej pôdy.

Buď je to pôda vedľa cesty – to je srdce, ktoré tvrdne opakovaným hriechom, v ktorom človek žije, A keď ja viem, že je to hriech a predsa to robím, vedome to plánujem konať a premýšľam o tom, moje srdce tvrdne a stáva sa necitlivým voči hlasu Ducha sv.

Alebo je to pôda skalnatá, kde to semienko sice rýchle vzklíči, ale nemá možnosť zapustiť korene a vysychá. To sú srdcia ľudí, ktorí potrebujú a stále znova hľadajú duchovné zážitky, či senzácie, ktoré im dodávajú energiu a na ktorých sú závislí. Ale keď ide do tuhého a prichádzajú ťažkosti a problémy, tak opäť padajú.

Alebo je to pôda trnistá, kde to semeno sice vzklíči, ale to tnie ho udusí. To sú zase srdcia ľudí, ktorí si myslia, že peniaze dodajú spokojnosť, že budeme tak mať pokoj a radosť. Sú to ľudia, ktorí chcú mať vzťah s Bohom, ale vo vnútri ich to ženie za úspechom. Sú to otroci svojho „ja“, plní vášní, existenčných a svetských starostí.

...O takýchto ľuďoch Pán Ježiš hovorí, že ich srdcia nie sú vhodnou pôdou pre prijatie semena Božieho Slova. Takýto ľudia nemôžu duchovne rásť a napredovať a preto je aj naša služba, ktorú im preukazujeme často neúčinná. Lebo to srdce je tvrdé a nie je schopné prijať to, čo Boh do neho chce zasieť.

Takže neklesajme na mysli a nestrácajme nádej, ak ľudia, ktorým slúžime, ktorým svedčíme, pomáhame, za ktorých sa modlíme – ak sa neobracajú, ak sú stále rovnakí, ak nijako nenapredujú...znamená to, že ich srdce ešte nezmäklo. Ale musíme veriť, že raz sa to stane...modlime sa za to a svojim porozumením, súcitom a láskou pomôžeme tým ľuďom pôdu ich srdca obrobiť... Niekedy to srdce zmäkne pôsobením ťažkých životných okolností... Koľko takýchto svedectiev poznáme! Koľko ľudských srdc sa už obrátilo k Bohu, keď na ne doľahol ťažký kríž! Prečo? Lebo utrpenie tú pôdu srdca obmäkčilo...a ona sa stala dobrou a pripravenou prijať semeno viery a nádeje. A ono potom rastie a prináša úžitok, niektoré 100, 60, 30 násobný.

Nech je to pre nás povzbudením! Aj keď hneď nevidíme výsledky svojej práce, ona má zmysel. A i keď sa celý Liptál našou službou hneď neobrátí k Bohu – to nevedí, a to ešte nie je dôvod, aby sme sa vzdali. Našou úlohou je vytrvalo, pokorne a v dôvere rozsievať to Božie semeno a tak pripravovať cestu Kristovi v ľudských srdciach. Ak dobre otvoríme svoje oči uvidíme mnoho ľudí, ktorí hľadajú nádej, pokoj a radosť, zmysel života .- sme pripravení im ukázať smer? A keby sme sa my vzdali, kto tie zrnká zaseje? Skrze koho Kristus príde na tento svet?! (skrze koho príde do Liptálu, do našich rodín?) On počíta s nami. Počíta s vaším zborom...počíta s každým z nás...On vám dôveruje, spolieha, že nevzdáme to, ku čomu nás povolal...

Boh potrebuje každého z vás...každý z vás máte byť rozsievачmi viery, nádeje a lásky tam na tom svojom mieste, kde žijete.

MY sme tu preto, aby Boží Duch sa mohol skrze nás vteliť do tohoto sveta a posvätil všetko, aby všade kde som, Boh mohol pôsobiť. – na mojom pracovisku, v škole... skrze rozne

zborové služby, aj tie najnepatrnejšie, ak ich konáme vo viere a s láskou – pripravujeme vhodnú pôdu pre rast toho semena.

Rodičia zasievajú toto semienko svojou láskou a dôverou v Boha, v ktorej svoje deti vychovávajú. A čo tí starší a najstraší? , ktorí sa tak často cítia byť už nepotrební – a pritom ich staroba má veľký zmysel. Oni môžu vykonať obrovský kus práce na tom Božom poli svojimi modlitbami za tento svet! Môžu prosiť o milosť pre všetky tvrdé srdcia, aby zmäkli a prosiť o vieru, o silu a yvtralosť pre tých, ktorí rozsievajú...ich zopnuté ruky sú v tomto spoločnom diele nepostrádateľné!

A niekedy stačí málo, nie je potreba ani veľa slov. Ide viac o to, aký je postoj môjho srdca a o čom svedčí môj život.

To je to, čo dnešný svet potrebuje! Lebo dnešný svet je hluchý na slová, ale nie na lásku... Len sa pozrime napr. na matku Terezu. Jedna slabá žena a aké veľké dielo vykonala! Aj ona videla to neobrobené pole tohoto sveta, ale ona nezostala sedieť so založenými rukami, ale vyšla do terénu, a sklonila sa k jednému nemocnému, k druhému a k tretiemu a týmito drobnými skutkami lásky menila svet! A môžeme ho meniť aj my.

Každý tu máme svoje, Bohom pridelené miesto. Len sa musíme nechať posielat' do sveta a byť napojení na Krista, lebo z vlastnej sily to nejde.

Ale keď necháme Krista žiť v nás, bude to On, kto bude skrze nás rozsievat' život. Rozsievajme, rozdávajme sa doma, vo svojich spoločenstvách ... aj s rizikom, že nie všetky zrnká sa uchytiť, ale niečo predsalen... sa ujme, vzrastie a prinesie ovocie. Ale možno to bude chvíľu trvať, nestrácajme však dôveru a neprepadajme malomyseľnosti... Pre mňa povzbudenie Augustinova matka...roky sa modlila za svojho syna...a nič sa nedialo, až pár dní pred jej smrťou sa jej syn obrátil k Bohu. A cirkev dodnes čerpá z jeho múdrych a hlbokých myšlienok. ..a za tým všetkým stáli modlitby matky, ktorá to nevzdala ale vytrvala vo svojom dobrom úsilí.

Možno za svojho života ani my neuvidíme ovocie svojej služby, ale o to tu nejde, ale o to, či my sme boli tou dobrou podou a ako verne sme naložili so semenom, ktoré nám Boh zveril... A nakoľko my sami sa staneme tou dobrou sejbou v Božích rukách a či budeme ochotní, jako to zrno pokorne zaniknut v brázde tohoto sveta.

Možno sa vám dostala do rúk knižočka – „Muž, který sázel stromy“. Líči skutočný príbeh muža, ktorý sa usadil vo veľmi nehostinnej a puste krajine. A začal tam zbierať žalude a zaumienil si, že každý deň tam vysadí 100 žaludí. A naozaj to robil. A nikdy v tom nepoľavil. A tá krajina sa pomaly ale isto menila. A po mnohých rokoch, ten muž už sice zomrzol, ale ostali po ňom obrovské šíre lesy. Vyschnuté studne boli znova plné vody, vzduch bol svieži a ľudia, ktorí sa z krajiny pre jej nehostinnosť pred mnohými rokmi vysťahovali, sa tam znova sťahovali, pre krásu toho prostredia a život, ktorý tam pulzoval. Dokonce tam vznikli sanatoria...

A to všetko vďaka jedinému človeku, ktorý vo svojom úsilí nezapochoyboval, ani nepoľavil, hoci musel prekonať i mnoho strasti. Jeden rok mu napríklad uhynulo viac ako 10.000 stromov, ale sadil ďalej! Koľko vytrvalosti a ušľachtileho úsilia bolo potrebné k dosiahnutiu

takéhoto výsledku?! - a o čo viac to úsilie potrebujeme vynaložiť my – v snahe zachrániť nie životy stromov, ale životy ľudí!
Dôležité je nebáť sa a nedať si vziať odvahu viery a nedať sa zahnať do kúta tým zlým. A koniec koncov, nie sme na to sami, Pán Ježiš nám hovorí: A hľa, ja som s vami po všetky dni, až do konca sveta!
Amen.

A na záver dovoľte mi predniesť modlitbu Jana Merella:

Pane, jsem špatné pole
pro tvou lásku,
kamenité a tvrdé.
Každý hospodář by se ho už zbavil.
Ty se však pokoušíš znovu a znovu,
sotva ve mně tvá poslední setba
uschla
a udusila se
v starosti a
pohodlnosti a
blahobytu.

Rozdáváš se plnýma rukama-
Bůh v chlebě,
Bůh ve slově-
den za dnem.
Pane, mé srdce se zatvrdilo
v sebelásce,
v touze po uznání,
vzestupu, majetku.
Mé srdce je pevně udupané
zklamáními a
hořkostmi mnoha let.
Mé uši jsou ucpané,
mé oči zacloněné,
i proti tvému slovu,
tvému světlu.
Pane, jenom ty však máš
slova věčného života.
Jen ty dáváš odpověď
na rdousící otázky
mého srdce.
Proto tě prosím, vyorej své brázdy
do mého srdce,
Zaboř svou radlici hluboko do půdy,
i kdyby měla téci krev.
Pošli svá slovy jako šípy,
jejichž háčky se už nedají uvolnit,
aby konečně zapustila kořeny a přinášela plody.

Mária Jenčová